

Finantslovsforslaget, men en virkelig praktisk Hædersgave, der udbetales i klingende Mønt. Jeg sætter dobbelt Pris paa, at dette maa ske, fordi denne Hædersgave til Høstrup tilbøds vil være en Gjenrivelse af den Tilstand, der ikke ganske sjældent er hørt, nemlig at dette Thing efter dets Sammensætning og Bestaffenhed ikke skulde være gunstig stemt mod Universitetet og Studenterne eller Studenterlivet i det Hele, thi Høstrups hele Liv som Digter og Forfatter har jo været en Forherligelse af Studenterlivet, en Glorifikation af Universitetsdannelsen og det endog saa med en meget ensidig Fordeling af Lys og Skygge (Mødeligelse). Jeg beder om Forladelse; næsten hele Høstrups Forfattervirksomhed som Skuespildigter har denne Tendens. Jeg erindrer f. Ex. ikke nogen anden Skolelærer i Høstrups Komedier end ham, der bliver „Kodille“ i „Intriguerne“, og husker ikke, at han har afmalet andre Haandværksfolk i sine Komedier end Kobbermedjvønden og Kobbermeden og hans Madame i „Gjenboerne“ og Skræberjvønden i „En Spurv i Tranedands“. Jeg erindrer i det Hele en Række af Skilringer af forskjellige Samfundsklasser, som ere saa lidet smigrende for disse, selv om han har vidst at aflokke dem mange komiske Sider; derimod blibe Studenterne bestandig forherligede — Hørløv og Cibæk, Klint og Basalt ere Indbegreb af al Elskværdighed — og Studenterne idealiseres, han, som bor paa „Lantens Slot“, „lever høit“ med at „løbe Nektar af Ideens Fad“ og „blæser saa ad det Solide“. Hele denne Retning er som sagt i den Grad gennemgaaende i Høstrups Forfattervirksomhed som Skuespildigter, at den Anerkjendelse, som her ydes ham, maa forekomme dobbelt smukt fra dette Folkething. Det er jo muligt, at denne Anerkjendelse ikke vilde være kommen, dersom ikke Høstrup, efter at have standset sin egentlige Forfattervirksomhed, havde dels som Taler, dels som Forfatter af enkelte Sange lagt en vis politisk Opfattelse for Dagen; det er tænkeligt, at man uden dette ikke vilde have fundet Studenterdigteren værdig til en livsvarig Hædersgave. For mig stiller Forholdet sig saaledes, at skjøndt dette sidste er Tilfældet, stemmer jeg med stor Fornøielse for denne Bevilling paa Finantsloven, og jeg gjentager det Naab, jeg udtalte i For, at det maatte blive en Opfordring for Høstrup til at lade den Digterkilde, som alt for tidlig er udtørret, spruble friskt frem paany; der kunde jo maasse saa være Leilighed for ham til i det nye Afsnit af sin Digtervirksomhed at lade Kobbersmeden og Skolelæreren, Redaktørerne og Forstændibaterne vederjæres lidt større Respektlighed, selv om det skulde gaa lidt ud over Studenterne; hvis det skete med det samme Lure og Humør og med den samme rige Fond af sund Sands, som i saa mange Retninger udmærkede Skuespilforfatteren Høstrup, vilde alle Parter staa sig vel derved.

Den egentlige Anledning for mig til at tage

Ordet under dette Afsnit, er Forslaget angaaende det kongelige Theater. Det har i de sidste 20 Aar været Formaalet for alle Parter Bestræbelser at skaffe det kongelige Theater en saadan Tilværelse, at det, mere og mere frigjort for den støttende Haand, som Staten tidligere har rakt det, kunde komme til at føre sit eget Liv og bevæge sig med en saadan Uafhængighed indenfor sit Omraade, som det overhovedet er muligt for en saadan Statsinstitution at nyde, og Respektligheden byder vistnok at indrømme, at, om der end i disse 20 Aar kan være sket Et og Andet, som ikke kan billiges, og om Theatret end ikke altid har været lige heldigt i Erhvervelsen af denne Selvstændighed, saa er der gjort meget store Fremskridt i den Retning, og at navnlig Staten, selv efterhaanden har nedat sit Tilbud saa betydeligt, at det nu kun staaar ved et Beløb af 60,000 Kr., maa siges at have bespartet ikke lidt i Sammenligning med tidligere Tid. Det er ofte her under Forhandlingen om dette Spørgsmaal blevet fremhævet, hvor stort Statens Tilbud oprindeligt var, ikke blot det, der figurerede paa Theatrets Budget, men tillige det, der fremtraadte under andre Former, som Pensioner, Dyrtidstillæg osv., og hvorledes disse Tilbud gradvis ere sunne meget betydeligt. Man er nu i Færd med at omstøbe dette Forhold for at vende tilbage til en tidligere Tilstand, under hvilken Theatret skal være stillet saaledes, at dets hele Budget, dets Indtagter og Udgifter, ligesom for alle andre særlige Stiftelser under Statens Ledelse og Varetægt, optages paa Finantsloven og gjøres til Gjenstand for denne Forsamlings og det andet Things Bevilling. Der er ofte i Riden en vis Tilbøielighed til, naar man ikke kan hitte paa noget Bedre, saa blot at gjøre noget Andet, og hvis man ikke kan gjøre noget Andet, saa blot at vende tilbage det, der tidligere har været; „Forandring fryder“, siger et bekjendt Ordsprog, som jeg for Resten ikke skal fortsætte videre. Det, at vende tilbage til en Tilstand, som har været tidligere, synes for Mange i og for sig næsten lige saa godt som et Fremskridt, men der turde dog være god Grund til at betænke sig noget, før man saaledes, for blot at naae en Forandring, vender tilbage til en Tilstand, man tidligere har prøvet, men forladt efter at have faaet sikker og god Erfaring for, at det dog i og for sig var et uheldigt System. Ved at indbrage Theatrets Budget under Rigsdagens Bevilling paa den Maade, som det nu foreslaas, vil man i Birkeligheden gjøre os til Dommere over en Mangfoldighed af Smaating, om hvilke vi ere ganske ude af Stand til at danne os en grundet Formening, og samtidig vil man paalægge Theatret paa den ene Side en Hæmsko, som kan danne en væsentlig Hindring for at naae netop det Maal, vi Alle eftertraagte, nemlig samtidig Tilfredsstillelse af æsthetiske Formaal og Gyldestgjørelse af de finantsielle Forordninger, og medens